

Gozdarska proizvodnja 1986

Posekali bomo 27.000 m³ lesa

Ob analizi realizacije minulega srednjeročnega programa in ob sprejetih obveznostih za naslednje srednjeročno obdobje 1986—1990 sprejemajo v teh dneh kmetje — lastniki gozdov, člani Temeljne organizacije kooperantov Gozdarstvo Ljubljana (TOK) in delavci GG Ljubljana TOZD Kamnik, ki gospodarijo z družbenimi gozdovi na območju naše občine, ter delavci Agroemone, svoje letne programe.

Območje naše občine pokrivajo gozdovi na površini 7.749 ha. Od tega je 6.583 ha gozdov v državljski in 1.166 hektarov gozdov družbeni lastniki.

Za leto 1986 načrtujejo sečnjo v naslednjem obsegu (bruto posek):

sečnja v zasebnih gozdovih	22.300 m ³
sečnja v družbenih gozdovih	4.520 m ³

Lastniki gozdov bodo za potrebe lastnega gospodarstva in gospodinjstev porabili 4.900 m³ lesa (neto m³).

Načrtovana sečnja bo usmerjena predvsem v območja, ki jih je zajel žled v novembru lanskega leta.

Gojitvena dela bodo zajela 68,40 ha gozdov zasebnega in 23,50 ha gozdov družbenega sektorja.

Sredstva, namenjena za redno vzdrževanje gozdnih poti, bodo prav tako usmerjena predvsem na območja, poškodovana po žledu.

V te namene bodo formirana naslednja sredstva:

	din
GG Ljubljana — TOKGozd. Lj.	4.000.000
GG Ljubljana — TOK Kamnik	100.000
Agroemona	200.000
Skupaj:	4.300.000

TOK Ljubljana načrtuje gradnjo gozdne ceste Boben v dolžini 1.483 m. Gradnjo so načrtovali že v preteklem srednjeročnem obdobju, a se je zataknilo pri izdelavi lokacijske dokumentacije. Vodovod Kranj je k predvideni gradnji, ki poteka nad vodozbirnim območjem Vaše, dal negativno mnenje. Kljub temu so pogovori v teku in TOK Ljubljana načrtuje gradnjo te prepotrebne ceste v popolnoma nedostopne predele »Bobna«.

V obravnavi je tudi delovno gradivo družbenega dogovora o organiziranju gozdnogospodarskih temeljnih organizacij. Tako gozdarji kot kmetje — lastniki gozdov se zavzemajo za tako organiziranost, ki bi zagotavljala polno izrabo proizvodnih sredstev in odstranila dosedanje podvajanje gozdarske službe, ki je odraz ločene proizvodnje v gozdovih zasebnega in družbenega sektorja. Zavzemajo se za skupno organiziranje proizvodnje ne glede na lastništvo gozdov in ločeno ugotavljanje proizvodnih stroškov.

Obvestilo

Obveščamo vse kmetovalce, posebno pa še vrtičkarje, da bo trgovina z reprodukcijskim materialom KZ Medvode v Vižmarjah, Tacenska 67, v marcu in aprilu odprta vsak petek do 17. ure in vse sobote do 12. ure. Vsak dan od 13.—15. ure pa bo v trgovini tudi agronom — pospeševalec, ki vam bo nudil strokovne nasvete za delo v vrtu in sadovnjaku.

SE PRIPOROČAMO!

Spomeniki narodnoosvobodilnega boja spominjajo in opominjajo...

Njun zadnji boj

28. januarja je minilo dvainštirideset let, odkar sta v Bukovici pri Vodichah junaške smrti padla pripadnika varnostnoobveščevalne službe Mirko Kraljič-Cenko iz Spodnjih Pirnič in Mirko Mušič-Zevs iz Loke pri Mengšu. Gospodar hiše, v katero sta se tiste mrzle noči zatekla, ju je izdal. Zgodaj zjutraj so policisti in orožniki obkolili hišo. Po trirurnem boju, ko sta uvidela, da zanju ni rešitve, sta z zadnjimi naboji končala svoji mladi življenji.

Spominska plošča, kot toliko plošč, posejanih po naši majhni domovini. Svetle črke na temnem kamnu mimoidočemu bežno pripovedujejo, da sta tu, kjer zdaj stoji nova hiša, Bukovica 23, junaško umrla dva mlada partizana. Mali podstavek, na katerem sloni plošča, včasih dobi tudi cvetje. Ali se ju spominjajo domači, ali pride mimo Pohodna enota pionirjev vodiše osnovne šole, vsekakor pa je tu polno cvetja ob obletnici njune smrti, ko je to vedno spominska svečanost z bogatim kulturnim programom in v spomin na mlada junaka zadoni partizanska pesem mladega rodu. Vsakič tudi govornik na kratko oriše njuno junaško smrt. Vendar, če bi vprašali vaščane, bi le redkokdo vedel kaj več povedati o padlih. Zato je prav, da se ju spomnimo tudi v časopisu. Bila sta mlada, komaj 19 let jima je bilo, a padla sta kot junaka. Kdor pozna njuno zgodbo, se ne čudi, da je sam pri sebi dejal nemški policist: »Rad bi poznal materi, ki sta rodili taka sinova...«

Januar, zima, mraz. Oba Mirka, Kraljič in Mušič, sta tiste dni obiskovala vasi po kamniškem področju. Nevarni kraji so bili takrat, močno zastraženo je bilo povsod, precej pa se je to še tudi razmahnilo domobranstvo. Če nisi bil vnaprej dobro obveščen, nisi vedel, v kakšno hišo si stopil.

Mirko Kraljič-Cenko

je bil partizan že od avgusta 1941. Kmečki sin je bil, nekaj časa se je učil za pleskarja, ker pa domači niso zmogli stroškov za uk, se je moral zaposliti. Vojna ga je zatekla kot proletarca-delavca v kamnolomu v Kokri. Z bratom Slavkom sta se že leta 1941 vključila v Rašiško četo. Udeležila sta se vseh akcij Rašiške čete do 27. septembra 1941, ko je okupator četo napadel in razbil. Mirko je tedaj šel v Ljubljansko pokrajino, 29. oktobra pa se je vrnil na Gorenjsko. Sodeloval je v boju pri Kofolu na Ožboltu nad Škofjo Loko. V tem boju je padel njegov brat Slavko. Mirko je spet odšel nazaj v Ljubljansko pokrajino, sodeloval pri rušenju Preserskega mostu v noči 5. decembra 1941, se vrnil na Gorenjsko, sodeloval v Poljanski vstaji, prve dni januarja pa je bil s Cankarjevim bataljonom na položajih v Dražgošah. Po umiku Cankarjevega bataljona se je vključil v Kamniško četo, ki jo je vodil Matija Blejč. Konec leta 1942 so ga poslali v rajon Smlednik. Ko je bila ustanovljena varnostnoobveščevalna služba, je bil med njenimi borci. Njegove starše, mater Marijo in očeta Leopolda ter sestro Angelco so izselili na Hrvaško, odkoder so avgusta 1943 šli v partizane v enote VI. korpusa.

Mirko Mušič-Zevs

je bil po poklicu vodovodni instalater in nazadnje zaposlen pri nemškem županu. Od vsega začetka se je že hotel priključiti partizanom, a so ga ti namestoma pustili na terenu, kjer jim je kot obveščevalec veliko bolj koristil. Ko pa je septembra 1943 dobil poziv v nemško vojsko, so ga partizani »nasilno mobilizirali«. Sovražnik tudi njegovi družini ni prizanesel. Njegovo mater in sestro so aretirali in odgnali v Auschwitz, brat Ivan-Stefan pa je postal komandant udarne slovenske brigade Slavka Šlandra.

Tisto zimo 1943 na 1944 sta se partizana Zevs in Cene zadrževala na Kamniškem. Na tem negotovem in sovražnem terenu sta hotela čimveč ljudi pridobiti za NOB, tudi gospodarja hiše, v katero sta prišla 27. januarja 1944 zvečer. A vse se je zasukalo drugače. Sprejeli so ju v hišo, jima postregli, domača hči jima je obljubila, da jima bo ocvrla krofe... Go-stoljubja na pretek! Kdo ve, kako da sta verjela gospodarju, ko je tisti večer dejal, da gre le v mlin. Toda njegova pot je vodila k orožnikom v Vodice.

Navsezgodaj 28. januarja 1944 so orožniki in policisti neslišno obkolili hišo. V njej sta partizana ostala sama. Domači so drug za drugim zapustili hišo ponoči. Ko je zapokalo, je bilo prepozno, da bi se rešila skozi katera od obeh vrat, tudi okna na podstrešju so bila zamrežena, eno pa zabito z deskami. Napad je bil silovit, a silovit je bil tudi njun odgovor. Blizu tri ure je trajal njun boj na življenje in smrt. Zmanjkovalo je nabojev, rešitve ni bilo videti nobene.

Zunaj so ju pozivali, naj se predata. Nikoli! Živa jim ne prideta v roke, sta bila odločena. Predobro sta vedela, kaj bi sledilo. Lahko bi ju pobili že takoj na pragu. Lahko bi ju zgrabili živa in potem zvezana vodili skozi vasi proti Kamniku in ju zasramovali. Z zaslišani bi hoteli izvelič iz njihju priznanje, izdaje. Na koncu bi vseeno umrla mučeniške smrti. Ne, v nič takega ju ne bodo prisilili. Pokončala se bosta sama. Tudi nič njunega jim ne bo prišlo v roke. Uničila sta vse zapiske, ki sta jih imela s seboj. Z noži sta razrezala črno vosovsko obleko, škornje prestrelila in nato še razrezala in raztrgala. Celo zapestni uri sta razbila, orožje pa razstavila na dele, razmetala po podstrešju ter poskrila. Spomnila sta se tudi pesmi; prepevati sta začela partizanske pesmi. Morali so ju poslušati oni spodaj, hoteli ali ne. Še Hej Slovani je zadonelo s podstrešja, potem pa sta se z zadnjimi naboji ustrelila. Le pištolo so našli pri nji.

Napadalci si niso takoj upali k njima v hišo. Kdo ve, morda sploh še nista mrtva, morda imata še kakšno nakano. Seveda so policisti naposled prišli na podstrešje. Prizor je bil pretresljiv...

Naložili so ju na voz in odpeljali pred vodiško cerkev. Tam so Nemci trupli posedli ob zid, ju fotografirali, zgnali skupaj vaščane in hoteli izvedeti, kdo sta mlada fanta. Vedeli so le za njuni partizanski imeni.

Sele čez 5 dni so vaščani oba partizana smeli pokopati. Za pokopališkim zidom so jima Nemci odmerili mesto, v neposvečeni zemlji, kjer so včasih pokopavali berače in zločince...

Izdajalski gospodar iz Bukovice je ob koncu vojne dobil zaslužen kaznen. Nova hiša je zrastle na mestu, kjer sta mlada partizana bojevala svoj zadnji boj. Ni več zidov, osmojenih in opikanih od kroge, ni razbitih opek na strehi, ki bi pričale o njunem boju na življenje in smrt. Le plošča spominja popotnike, da sta tu ugasnili dve mladi življenji za našo svobodo.

Vsako leto je zadnje dni januarja tu lepa spominska svečanost, ki jo organizira krajevna organizacija zveze borcev Bukovica-Sinkov turn. Kulturni program vsakič pripravijo učenci podružnične šole Utik in učenci celodnevne osnovne šole Franc Marn iz Vodice. Slovesnosti se udeležijo tudi delegacije borčevskih organizacij iz Mengša, Domžal, Kamnika, Pirnič in od drugod. Ne, mlada partizana nista pozabljena!

Jožko Peternel

Kotiček za invalide

Invalidi, borci ZZB NOV, upokojenci in svoji umrlih v taborišču RAB — želite z nami na prijetno potovanje in oddih:

— na 4-dnevni izlet na Rab, ki bo od 25. do 28. 4. 1986.

Relacija: Ljubljana—Reka—Crikvenica—Senj—Jablanac—Rab—Delnice—Kočevje—Ljubljana.

Rok prijave: od 1. 4. do 10. 4.

Vplačila bomo sprejemali do zasedbe avtobusa. 10. 5. Pohod po poteh partizanske Ljubljane. Rok prijave do 30. 4.

24. 5. Ljubljana—Jezersko—Železna Kapla—Celovec—Borovlje—Ljubelj—Naklo—Ljubljana. Rok prijave od 21. 4. do 9. 5.

7. 6. Ljubljana—Mojstrana—Vrata—Aljažev dom pod Triglavom—Kranjska gora—Rateče—Planica—Tamar—Ljubljana. Rok prijave 20. 5. do 4. 6.

Za Banjole sprejemamo prijave od 1. aprila dalje.

Vse informacije dobite v društveni pisarni Celovška 105 vsak ponedeljek, sredo in petek od 9.—12. ure in ob sredah od 16.—18. ure — telefon 558-115. Društvo invalidov Ljubljana—Šiška